

mende Arbejdsgivere kunne forlange Lægeerklæring, naar de selv betale den, saa maa hertil bemærkes, at Lægerne regelmæssigt ville forlange Betaling for en saadan Tilkendegivelse, men derved ville Udgifterne for Arbejdsgiverne stige meget betydeligt. Jeg skal henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, at Bestemmelsen om, at den, der skal betale Erstatningen, ogsaa skal betale, hvad det koster den anden Part i Sagen at dokumentere sin Ret til at kræve Erstatningen, i og for sig er ganske absurd. Den kendes heller ikke i mange andre beslægtede Forhold. I Sygekasser f. Eks. er det Reglen, at den, der er syg, maa fremvise en Lægeerklæring, naar han skal have sine Sygepenge. Naar der tilkommer en Person Betaling ifølge Loven om Underholdspenge til uægte Børn, er det en Selvfølge, at den paagældende, der skal have Betalingen, maa dokumentere sin Berettigelse dertil. Det samme sker, naar man skal hæve Pension osv., osv. Men her vil man paalægge den, der skal betale, ogsaa at betale for, hvad det koster den anden at godtgøre sin Ret til at modtage Ydelsen.

Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 4, der vedrører § 9, skal jeg gøre opmærksom paa, at det sikkert ikke er nogen praktisk Regel, at „Arbejdsgiveren, hvor han vedbliver at yde en dag eller ugelønnet Arbejder den fulde Løn, uagtet denne ikke er fuldstændig arbejdsdygtig, er berettiget til derimod at oppebære de Arbejderen hos Forsikringssekabet efter den tegnede Forsikring tilkommende Dagpenge“. Det er ikke heldigt, at denne Bestemmelse er kommen ind i Loven. Af Hensyn til Arbejderen er den ganske unyttig; og den kan give Anledning til Misbrug, idet en Arbejdsgiver kan udnytte den paa en saadan Maade, at han tjener Penge derved, medens den ingenlunde kommer Arbejderen til gode. Mindretallet foreslaar derfor, at § 9, 2det Stykke udgaar.

Hvad angaar Ændringsforslag Nr. 5 til § 12, skal jeg blot sige, at da man kan paakalde Indenrigsministerens Afgørelse i Spørgsmaalet om Udgiften til Lægeattester, forekommer det Mindretallet, at der er endnu større Grund til, at man skal kunne gøre det i det langt vigtigere Spørgsmaal om Dagpengene. — Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 6 til § 16 maa jeg erindre om, at der i Folketinget i 2det Stykke, 3die Linie er indsat den Sætning: „saa fremt Begæring derom fremkommer fra den tilskadekomnes Side“. Mindretallet

mener ikke, at denne Tilføjelse er nogen Forbedring. Det er vel muligt, at den er indsat af Hensyn til den tilskadekomne Arbejder, men Mindretallet ser ikke rettere, end at medens den ikke giver Arbejderen nogen Ret, som han ikke allerede har efter Lovforslagets oprindelige Affattelse, vil den indskrænke Arbejderforsikringsraadets Myndighed. Mindretallet foreslaar derfor, at denne Tilføjelse gaar ud.

Hermed mener jeg at have gjort Rede for de Forslag, der ere stillede dels af Flertallet under Nr. 1 og dels af Mindretallet, og jeg skal anbefale samtlige disse Forslag til Vedtagelse.

Rottbøll: Jeg skal tillade mig med nogle faa Ord at gøre Rede for den Stilling, som det Mindretal, hvortil jeg hører, indtager.

Som Forslaget blev forelagt, var det et Udtryk for, hvad Arbejderforsikringsraadet havde ment var nødvendigt for at lette Lovens Gennemførelse i Praksis. I de Bemærkninger fra Raadet, der ledsagede Lovforslaget, gjorde det opmærksom paa, at det mente ikke, at Tiden var kommen til en virkelig Revision af Loven af 1898. I den Betragtning var Ministeren enig, og Folketinget sluttede sig ogsaa dertil. Derfor fraraadede ogsaa Mindretallet at røre ved selve Principperne i Loven.

Jeg skal af Ændringsforslagene omtale det vigtigste, Nr. 8 til § 13, der gaar ud paa at medtage 1-Etages Bygninger under Loven. Da Loven blev vedtaget, var man enig om ikke at medtage dem, fordi man ikke gik ud fra, at Arbejdet paa dem var saa farligt som paa de større Bygninger, fordi man overhovedet mente at maatte sætte en Grænse i Lighed med, hvad der findes i andre Landes Love. I den engelske Lov fastsættes der saaledes, at Bygningen skal være 30 Fod høj; og der skal benyttes Stillaads, for at Arbejderen kan komme ind under Loven. Nu kan det jo siges, at denne Bestemmelse i og for sig er urimelig; som Ordføreren bemærkede, er den Arbejder, der kommer til Skade, jo lige ulykkelig stillet, hvad enten han falder ned fra en 1-Etages Bygning eller fra en større Bygning. Men skal man ind herpaa, kommer man jo ind paa en virkelig Revision af Loven. Det er nemlig ikke tilstrækkeligt at udrydde en enkelt Urimelighed i denne Lov, da der er mange andre Urimeligheder, som lidt efter lidt vise sig ved Lovens Gennemførelse og i Tidens Løb ville nødvendiggøre, at man